

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 527/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Blyšťanom, Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan, s. r. o., Rastislavova 784/68, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 94/2013 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2014 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 291/2015 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 94/2013 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 291/2015 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Žalobca ([REDACTED]) podal voči sťažovateľke žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3 C 552/2012 z 19. januára 2012 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 94/2013-222 z 29. septembra 2014 rozhodol tak, že okrem iného zrušil napadnutý rozhodcovský rozsudok. Sťažovateľka sa proti tomuto rozsudku odvolala. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 291/2014-251 zo 6. októbra 2015 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na to, že v obdobných veciach podala dovolania na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý ich však odmietol z dôvodu neprípustnosti, čo odôvodnil tým, že ide o dovolanie v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom. Podľa sťažovateľky je preto zrejmé, že jej najvyšší súd neposkytol a ani neposkytne účinnú ochranu jej ústavou garantovaných práv, a tak je ústavná sťažnosť jediným možným prostriedkom ochrany ňou označených práv.

Sťažovateľka namieta porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súdy postupovali v rozpore nielen s predpismi Slovenskej republiky, ale aj so smernicou 93/13/EHS a rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie. Uvádza, že ak „súd v konaní posudzuje ne/prijateľnosť rozhodcovskej doložky ako podmienky, tak súd by musel vzhľadom na všetky skutkové okolnosti prípadu vykonať tzv. test primeranosti podmienky a až podľa jeho výsledkov prípadne konštatovať hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa – k tomuto však nedošlo“. V rámci testu primeranosti „ten, kto mieni označiť podmienku za neprijateľnú, teda musí skutkovo preukázať, že v jej dôsledku tu vznikol

nepomer v konkrétnych právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa A TO V ČASE UZAVRETIA ZMLUVY (nie neskôr) a preukázať navyše, že tento nepomer nie je bežný, ale dokonca HRUBÝ... Je nepochybné, že aj rozhodnutie o tom, že prípadný skutkovo zistený nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa musí byť presvedčivo a preskúmateľne zdôvodnené logickým myšlienkovým postupom, pričom súd musí uviesť premisy a skutkové zistenia z ktorých vychádzal...“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (C-472/11), z ktorého pre súdy vyplýva povinnosť *„opodstatniť vyhlásenie podmienky za neprijateľnú podmienku skutkovými a právnymi závermi získanými postupom podľa čl. 4 Smernice (u nás § 53 ods. 10 OZ)“.* Odvolávajúc sa aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (C-342/13), uvádza, že súdy sú povinné skúmať, či rozhodcovská doložka zbavuje spotrebiteľa práva na prerokovanie veci pred všeobecným súdom alebo mu tento prístup sťažuje. *„V danom prípade dojednaná rozhodcovská doložka takéto následky nielenže nemá (ani dohodnuté) ale ani mať nemôže, a to práve z dôvodu existencie zákonnej úpravy rozhodcovského konania okrem iného aj zákonnej úpravy práva spotrebiteľa podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku okrem iného aj z dôvodu porušenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Preto aj zákonná úprava bráni tomu, aby v danom prípade rozhodcovská doložka bránila spotrebiteľovi v jeho práve obrátiť sa na všeobecný súd.“* Ako ďalej sťažovateľka uvádza, *„práve test primeranosti podmienky by mohol tvoriť základ pre vyslovenie neprijateľnosti podmienky a nie ako to uvádza odvolací súd, že je daný dôvod neprijateľnosti a preto test ani nie je potrebné vykonať“.*

Vo vzťahu k odvolaciemu súdu sťažovateľka namieta skutočnosť, že sa s jej *„odvolacími námietkami vypořiadal stručne a nekonkrétne, resp. sa s nimi nevypořiadal vôbec, nakoľko na odvolacie námietky odvolací súd vôbec nereagoval a ani neposkytol stanovisko k tomu, či tieto námietky sú alebo nie sú relevantné a prečo. Rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne.“* Odvolací súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu stručným spôsobom, vychádzajúc z § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa sťažovateľky však toto ustanovenie nemožno aplikovať mechanicky, keďže pri *„aplikácii tohto ustanovenia je potrebné zohľadniť požiadavky vyplývajúce z práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V danom prípade je zřejmé, že neboli*

splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 219 O.s.p., dokonca ani pre potvrdenie rozsudku.“. Namietka, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva dostatočné odpovede na jej námietky voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa, a teda nie je zrejmé, že by sa odvolací súd skutočne zaoberal podstatnými otázkami a že len bez ďalšieho jednoducho neprevzal závery, ku ktorým dospel nižší súd.

Sťažovateľka ďalej namietka aj porušenie procesných práv. Uvádza, že je „*ustálenou praxou Krajského súdu v Prešove, že nezasiela sám ani cestou súdu prvého stupňa vyjadrenia protistrany k odvolaniu účastníka konania, a k tomuto došlo aj v tomto prípade“*, pričom v tejto súvislosti uvádza aj rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa požiadavky, aby bolo vyjadrenie k odvolaniu zaslané všetkým účastníkom konania. Tento postup podľa sťažovateľky „*zakladá porušenie práva odporcu na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách ako aj dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) O.s.p. – odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj porušenie zásady rovnosti účastníkov konania“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

Sťažovateľka sťažnosťou napáda rozsudok okresného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že využila svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Nad rámec ústavný súd poukazuje aj na to, že sťažovateľka spolu so sťažnosťou nedoručila rozsudok okresného súdu. V zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu. Sťažnosť bolo preto možné v tejto časti odmietnuť aj pre nesplnenie náležitostí predpísaných zákonom.

K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom sťažovateľka primárne namieta nesprávne posúdenie neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, nevysporiadanie sa s námietkami uvedenými v odvolaní, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Krajský súd v napadnutom rozsudku okrem iného uviedol: „*V prejednávanej právnej veci v zmysle článku XV. Všeobecných poistných podmienok, ktoré sú súčasťou predmetnej poistnej zmluvy, bolo medzi účastníkmi dohodnuté, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov.*

Súčasťou týchto Všeobecných obchodných podmienok pre poistenie dojednávané Prvou česko-slovenskou poisťovňou Rapid, a.s., je aj časť XVII. – Záverečné ustanovenia a v rámci nich osobitné zmluvné dojednania pod čl. 01/2007, ktoré v bode 2. formulujú vôľu účastníkov v prípade akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami podrobiť sa rozhodcovskému konaniu v zmysle časti XV. týchto Všeobecných poistných podmienok a toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku.

Odvolačný súd nesúhlasí s názorom žalovaného, že takýmto spôsobom sa zabezpečilo individuálne dojednanie predmetnej rozhodcovskej doložky, čo by znamenalo, že ak aj ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu, pri jej individuálnom dojednaní je potrebné túto rešpektovať.

Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (6 Cdo 1/2012, 6 Cdo 3/2013), ktorá sa vysporiadala aj s touto právnou situáciou týkajúcou sa osobitného zmluvného dojednania v rámci Všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou spotrebiteľskej zmluvy a konštatovala, že ani takto

formulovaná časť Všeobecných obchodných podmienok nemá charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky.

Súd prvého stupňa správne konštatuje, že zmluvná podmienka obsahujúca rozhodcovskú doložku v článku XV. VPP, ale aj v osobitných zmluvných dojednaniach je neprijateľná, a teda neplatná. Správne súd prvého stupňa žalobe vyhovel. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že bol daný aj zákonný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z.

K odvolacej námietke žalovaného, že rozhodcovská doložka bola dohodnutá individuálne a súd nesprávne vyložil záznam o požiadavkách a potrebách klienta podpísaný žalobcom, odvolací súd uvádza, že ide o predtlačný formulár, ktorý obsahuje časť o sťažnostiach na vykonávanie sprostredkovania poistenia sprostredkovateľom poistenia a v jej rámci informáciu, že na mimosúdne vyrovnanie možno využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a všeobecných obchodných podmienok. Uvedené je absolútne bezvýznamné pre tento spor, nepreukazuje, že by boli poskytnuté informácie spotrebiteľovi v rozhodcovskom konaní, ale upozorňuje len na možnosť riešenia sporov v rozhodcovskom konaní, navyše nie sporov z poistenia, ale zo sprostredkovania poistenia.

K odvolacej námietke žalovaného, že v danom prípade bolo potrebné vykonať test primeranosti a že došlo k zníženiu gama nákladov, odvolací súd uvádza, že vzhľadom na uznaný dôvod podľa ust. § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z čo do nedostatku právomoci rozhodcovského súdu týmito námietkami sa odvolací súd nezaoberal.“

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne. Hoci sa, vychádzajúc z § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, v záujme presvedčivosti argumentáciu okresného súdu rozvinul a vyjadril sa k podstatným námietkam sťažovateľky. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v postupe a záveroch krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s argumentáciou krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Vzhľadom na uvedené

ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti vo vzťahu k postupu krajského súdu ďalej uvádza, že jej nebolo doručené vyjadrenie protistrany k ňou podanému odvolaniu. *„Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu ako aj z výroku o trovách konania vyplýva, že k podanému odvolaniu sa vyjadril právny zástupca žalobcu. Je už ustálenou praxou Krajského súdu v Prešove, že nezasiela sám ani cestou súdu prvého stupňa vyjadrenia protistrany k odvolaniu účastníka konania, a k tomu došlo aj v tomto prípade.“* Zároveň následne uvádza, že je *„zrejmé, že vyššie popísaný nesprávny postup súdu v odvolacom konaní zakladá porušenie práva odporcu na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách ako aj dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) O.s.p. – odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj porušenie zásady rovnosti účastníkov konania“*. Zo sťažnosti však vyplýva, že proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka dovolanie nepodala. Sťažovateľka to odôvodnila tým, že už v obdobných veciach dovolania na najvyššom súde podala. Tieto boli následne odmietnuté ako neprípustné, *„pričom v posledných veciach rozhodovaných Najvyšším súdom SR Najvyšší súd odmietal podané dovolania sťažovateľom a to z dôvodu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., teda že je neprípustné, pričom záver o neprípustnosti dovolania Najvyšší súd odvodil z toho, že ide o dovolanie v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom (napr. uznesenie NS SR 3Cdo 265/2015 kde poukázal na konania vedené pred NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 460/2014, 3 Cdo 102/2014, 3 Cdo 260/2014, 3 Cdo 332/2014, 3 Cdo 368/2014, 3 Cdo 474/2014, 3 Cdo 99/2015, 3 Cdo 224/2015)“*.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže uplatniť až vtedy, keď fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava a ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Napriek tomu, že sťažovateľka sama uvádza, že ňou namietaný postup krajského súdu mohol viesť k odňatiu možnosti konať pred súdom, ktorý tak môže zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, dovolanie nepodala. Nemožno prijať argument sťažovateľky, v zmysle ktorého je tak jediným možným prostriedkom ochrany ňou označených práv. Sťažovateľka nepreukázala, že aj táto námietka, totiž že jej nebolo doručené vyjadrenie protistrany k ňou podanému odvolaniu krajským súdom, bola opakovane obsahom ňou podaných dovolaní na najvyššom súde, ktoré boli následne odmietané s poukázaním na § 243b ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku. Opakované odmietanie obdobných, resp. totožných dovolaní podaných sťažovateľkou ako neprípustných, hoci aj so skráteným odôvodnením v zmysle § 243b ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku neznamená, že v prípade, ak vo svojom dovolaní uvedie aj inú alebo novú právne relevantnú skutočnosť, ktorá v zmysle Občianskeho súdneho poriadku môže zakladať prípustnosť dovolania, bude automaticky odmietnuté. Nemožno preto takýmto spôsobom dospieť k záveru, že dovolanie v tomto prípade nebolo možným prostriedkom nápravy ňou namietaného porušenia práv.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2016